

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobců **a) R.N.,** bytem ■■■, **b) P.B.,** bytem ■■■, obou zastoupených Mgr. Markétou Španihelovou, advokátkou se sídlem Komenského 2466/15a, 466 01 Jablonec nad Nisou, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje,** se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2015, č. j. SO/P/348/2015/Kc/15 PŘ-ODV-2,**

t a k t o :

- I. Žaloba žalobce a) proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 4. 6. 2015, č. j. SO/P/348/2015/Kc/15 PŘ-ODV-2., s e z a m í t á .**
- II. Žaloba žalobce b) proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 4. 6. 2015, č. j. SO/P/348/2015/Kc/15 PŘ-ODV-2., s e z a m í t á .**
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení předmětu řízení

Rozhodnutím Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odboru správního, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán“) ze dne 16. 3. 2015, č. j. 22886/2015, byli žalobce a) i žalobce b) uznáni vinnými z přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se oba měli dopustit tím, že dne 31. 10. 2014 v 2:10 hod. v ul. ■■■ rušili noční klid hlasitým křikem; a žalobce a) dále uznán vinným z přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 31. 10. 2014 v 2:10 hod. v ul. ■■■ neuposlechl výzvu úřední osoby při výkonu její pravomoci, když nereagoval na opakované výzvy zakročujících policistů, kteří jej vyzývali, aby prokázal svou totožnost. Žalobci a) byla za uvedené přestupky uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a žalobci b) pokuta ve výši 500 Kč. Oběma žalobcům byla současně uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Označeným rozhodnutím správní orgán současně zastavil řízení ohledně možného spáchání přestupků v dopravě.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a) i žalobce b), jež výhradně směřovala proti výrokům prvostupňového rozhodnutí, jimiž byli žalobci uznáni vinnými z přestupků proti veřejnému pořádku a výrokům o uložení pokuty a povinnosti nahradit náklady, a prvostupňové rozhodnutí v tomto rozsahu potvrdil.

Z předloženého spisového materiálu soud zjistil následující skutečnosti:

Z oznámení přestupků a úředního záznamu policie ze dne 31. 10. 2015 vyplývá, že dne 31. 10. 2014 v 2:10 hod. byli oba žalobci, poté co měli hlasitě pokřikovat a hlasitě reagovat na projíždějící vozidlo policie, zastaveni a kontrolováni hlídkou policie. Jmenovitě nrap. D.K. a nrap. A.Č., kteří žalobce vyzvali k prokázání totožnosti. Žalobce b) výzvy uposlechl, žalobce a) výzvy k prokázání totožnosti neuposlechl, nereagoval na další výzvy policie, proto byl na místě zajištěn. Protože opět neuposlechl výzvy a odmítal nastoupit do služebního vozidla, bylo proti němu užito donucovacích prostředků. Protože kladl odpor, byli na místo přivoláni další policisté (por. Bc. H. a nrap. L.). Na obvodním oddělení policie byl žalobce a) ztotožněn. Výzvy k podrobení se dechové zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu neuposlechl, odmítl lékařské vyšetření a odmítl podat ve věci vysvětlení.

Spáchání přestupků bylo správnímu orgánu oznámeno policií dne 11. 11. 2014 a byla mu předána spisová dokumentace. Žalobci byli uvedenými přestupky nejprve uznáni vinnými příkazy správního orgánu ze dne 20. 11. 2014.

Poté, co byly příkazy o vině žalobců zrušeny na základě podaných odporů, správní orgán při ústním jednání konaném dne 20. 1. 2015 nechal oba žalobce jako obviněné z přestupků k věci vyjádřit. Dále vyslechl zakročující policisty K., Č. a také H., který na místo incidentu dorazil jako posila, dále i L., který byl zákroku na místě rovněž přítomen. Při ústním jednání konaném dne 19. 2. 2015 správní orgán vyslechl jako svědky policisty Mgr. N. a M., kteří se na místo incidentu dostavili v průběhu policejního zákroku. Nakonec dne 11. 3. 2015 správní orgán provedl svědeckou výpověď policisty M.. Byla shlednuta videonahrávka zásahu nahrávaná na telefon žalobcem b), kterou předložila zmocněnkyně žalobců. Z protokolů o ústním jednání pak vyplývá, že správní orgán měl k dispozici i listinné důkazy, zejména úřední záznamy o podání vysvětlení, jakož i o zajištění žalobce a) a užití donucovacích prostředků, fotodokumentaci, situační nákres.

Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že přestupkem proti veřejnému pořádku, který spočíval v rušení nočního klidu, správní orgán uznal oba žalobce vinnými na základě shodných výpovědí zakročujících policistů K. a Č.. Správní orgán konstatoval, že podle policistů žalobci rušili noční klid, což bylo důvodem k jejich kontrole. Přestože nebyly v rámci policejní akce zaznamenány stížnosti občanů v lokalitě, byli žalobci v době 22:00 do 6:00 hod. povinni dodržovat noční klid. Ačkoliv policisté nerozuměli slovům obou žalobců, slyšeli směsici hlasitých slov, a dle jejich svědeckých výpovědí k rušení nočního klidu došlo. K přestupku žalobce a), jež měl spočívat v neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, správní orgán uvedl, že zakročující policisté shodně uvedli, že z jejich strany byla provedena výzva k předložení dokladů totožnosti s tím, že oba žalobci byli

seznámení s důvodem kontroly. Zatímco žalobce b) spolupracoval, žalobce a) odmítl uposlechnout pokynů zakročujících policistů a odmítl spolupráci. Správní orgán zaznamenal shodu ve výpovědích svědků L., M., N. a M. s výpověďmi žalobců ohledně stanovení přesného místa události a v tom, že byla opakovaně prováděna výzva k předložení dokladů totožnosti. Následovala opakovaná výzva k nastoupení do služebního vozidla, opakovaná výzva s výstrahou, že bude použito donucovacích prostředků. Správní orgán konstatoval, že není oprávněn hodnotit, zda zakročující policisté porušili § 11, 13 a 63 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o policii“). Dle sdělení policistů probíhala v dané době bezpečnostní akce, tímto měli policisté nad rámec služebního výkonu bezpečnostního charakteru zákonné oprávnění ke kontrole osob podezřelých ze spáchání přestupků. Z videozáznamu bylo podle správního orgánu zřejmé řádné poučení zakročujících policistů vůči žalobcům. Není rozhodující, co si o kontrole totožnosti kontrolovaná osoba myslí, je povinna výzvy uposlechnout. K videozáznamu správní orgán poznamenal, že nebyl nahráván od počátku prováděného služebního zákroku, proto na něm nezněly celé výzvy zakročujících policistů. Z výpovědi svědků měl správní orgán zjištěno, že žalobci a) bylo sděleno, jaký spáchal přestupek a že byl poučen o skutečnostech, které nastanou, když občanský průkaz nepředloží, přesto nespolupracoval.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný se skutkovými zjištěními a právním hodnocením správního orgánu ztotožnil. Žalovaný uvedl, že skutkové podstaty dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích se žalobci dopustili jednání, které bylo řádně prokázáno provedenými svědeckými výpověďmi. Obsah hlasitého hovoru či křiku, ani znění jednotlivých výrazů, nemají na rozhodnutí o vině v dané věci žádný význam. Žalovaný uvedl, že k rušení nočního klidu došlo, nelze omezit okruh osob, které by potenciálně mohly být v klidu rušeny jen na osoby nacházející se na ulici či projíždějí. Naopak k výraznému rušení dochází u osob, které např. odpočívají, spí. Podmínkou spáchání přestupku podle žalovaného není, že osoby by byly v nočním klidu rušeny pouze tehdy, pokud se tomuto rušení snaží aktivně zabránit, či učiní hlášení na policii. Ze skutečnosti, že policisté nejprve kolem žalobců projeli a následně se na místo vrátili, nelze dovodit, že žalobci byli zastaveni bezdůvodně, aniž by k zásahu byl dán zákonný důvod. Místo přestupku bylo zjištěno tak, že nejsou vzbuzeny pochybnosti o tom, kde byl přestupek spáchán, ani o jeho totožnosti. K materiální stránce přestupků žalovaný uvedl, že již při stanovení formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské škodlivosti zpravidla dosahovat společenské škodlivosti přestupky. V daném případě byl zájem společnosti na zachování nočního klidu hrubým způsobem narušen hlasitými projevy obou žalobců, jak bylo svědecky prokázáno. K přestupku žalobce a), který měl spočívat v neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích žalovaný uvedl, že zákonem požadované atributy výzvy úřední osoby byly splněny, výzva úřední osoby směřovala vůči žalobci a), bylo mu sděleno, co má vykonat (prokázat totožnost) a součástí výzvy byla informace o tom, co bude následovat, nebude-li výzvou formulovaný požadavek splněn. Žalovaný se odvolal na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/99, v němž je obsažen závěr, že občané jsou povinni podrobit se výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor, a dále na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, podle něhož neuposlechnutí výzvy úřadu nebo policie nemůže být přestupkem v případě, že výzva odporuje základním právům zaručeným ústavou. V daném případě byla podle žalovaného výzva k prokázání totožnosti učiněna

nikoliv mimo zákonné pravomoci. V zákonné pravomoci policie je učinit výzvu občanovi k prokázání jeho totožnosti. Tím, že žalobce a) výzvě nevyhověl, naplnil svým jednáním skutkovou podstatu uvedeného přestupku. Prvostupňové rozhodnutí podle přesvědčení žalovaného vycházelo ze zjištěného stavu věci a bylo zákonné. Žalovaný pak neshledal důvodnými ani námitky směřující do zkrácení procesních práv žalobců, k němuž mělo dojít nevyhověním žádosti o odročení ústního jednání nařízeného na 20. 1. 2015. Podle žalovaného není kolize s jiným jednáním zpravidla dostatečně závažným důvodem pro odročení již nařízeného jednání, a to s odvoláním na možnost právního zástupce kolizi vyřešit substitucí.

II. Žaloba

K přestupkům rušení nočního klidu dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích žalobci namítali, že o daný přestupek se jedná pouze v případě, kdy jde o projevy způsobilé porušit nebo ohrozit občanské soužití a veřejný pořádek. Žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008-45, který upozorňuje na nutnost zhodnotit materiální stránku přestupku. Žalovaný nesprávně dovodil naplnění materiální stránky přestupku z naplnění znaků skutkové podstaty. Podle žalobců nebyla bez důvodných pochybností prokázána společenská škodlivost jejich jednání. Zdůraznili, že při chůzi po chodníku a vzájemné komunikaci reálně nikoho nerušili, na ulici nešli žádné osoby a nejela žádná vozidla, nevolali na ně žádné osoby ze sousedních domů, že by byly jejich údajným křikem rušeny, ani nebylo učiněno hlášení o takovém jednání na policii. Žalobci odkázali na obsah svědeckých výpovědí policistů K. a Č. a namítali, že ve svědeckých výpovědích je rozpor již v tom, kde se žalobci nacházeli. Zůstává tedy otázkou, na kolik jsou jejich výpovědi věrohodné, když si ani jeden z policistů nebyl schopen situaci řádně vybavit a nebyl schopen popsat, co konkrétně žalobci měli pokřikovat, a tím rušit noční klid. Pokud by žalobci pokřikovali natolik nahlas, museli by být svědci schopni detailně rušení nočního klidu popsat. Jistě by žalobce zastavili hned, pokud by jejich jednání bylo natolik závažné. K tomu nedošlo, policisté žalobce minuli, až následně hodlali danou situaci řešit, otočili služební vozidlo a k žalobcům se vrátili. Z toho žalobci dovozují, že se nejednalo o situaci kritickou, nebezpečnou, která by vyžadovala okamžitý zásah policistů. Svědek K. pak nepravdivě popsal místo, kde měli žalobci stát. Žalobci dále odkázali na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 1 A 12/2012-34, podle něhož se v případě rušení nočního klidu neprovádí měření intenzity hluku a přiměřenost posuzuje správní orgán sám na základě získaných podkladů. Podle žalobců neodpovídá správní posouzení a uvážení ohledně rušení nočního klidu provedeným důkazům. Policisté K. a Č. vypověděli, že jediné slovo, které slyšeli, bylo slovo „policie“, jednalo se tedy o reakci žalobců na projíždějící vozidlo. Ani jeden z policistů neslyšel nic konkrétního, ačkoliv byli v bezprostřední blízkosti žalobců. V dané blízkosti není žádná bytová zástavba. Žalobci uzavřeli tím, že jejich jednání nebylo způsobilé rušit spící obyvatele v bytové zástavbě v okolí, tedy ani způsobilé porušit nebo ohrozit občanské soužití a veřejný pořádek.

K přestupku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit žalobce a) neuposlechnutím výzvy úřední osoby, žalobce a) namítal, že je třeba vždy posoudit, zda úřední osoba jednala v rámci její zákonné pravomoci. Není možné akceptovat názor, že je vždy dána povinnost podrobit se pokynu úřední osoby. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1849/08, podle něhož výkon pravomocí orgánu veřejné moci musí být po obsahové (materiální) stránce v souladu se základními principy a zvolený způsob

výkonu veřejné moci, který s sebou nese zásah do základních práv osob, musí vždy obstát z hlediska principu proporcionality. Výkon pravomoci úřední osoby nesmí přesahovat pravomocí danou zákonem. Žalobce a) měl za to, že k tomu v daném případě došlo, neboť dle § 63 zákona o policii musí být způsob zjišťování osobních údajů přiměřený účelům zjišťování totožnosti, což nebylo dodrženo. Protože se žalobci nedopustili žádného protiprávního jednání, pouze přecházeli vozovku po přechodu pro chodce, nebyl zde dán ani důvod pro to, aby je policisté vyzvali k prokázání totožnosti dle § 63 odst. 2 zákona o policii. Pokud k tomu policisté nebyli oprávněni, pak jednání žalobce a) nemůže být kvalifikováno jako přestupek. Jednání zasahujících policistů bylo nepřiměřené a neadekvátní. Žalobce a) se odvolal na § 13 zákona o policii a uvedl, že ze strany policisty K. ani jiného policisty k poučení dle uvedeného ustanovení nedošlo. S odkazem na usnesení Nejvyššího soudu č. j. 7 Tdo 629/2012-63 měl žalobce a) za to, že policista K. vybočil z mezí jeho pravomocí, nebyly splněny podmínky § 63 odst. 2 zákona o policii, tedy podmínky pro oprávnění policisty K. vyzvat žalobce a) k prokázání totožnosti. Neuposlechnutí výzvy tak nemůže být přestupkem. Pokud dne 31. 10. 2014 probíhala bezpečnostní akce, v důsledku čehož docházelo ke zvýšené kontrole osob, nemůže být toto přičítáno k tíži žalobců. I v takovém případě jsou policisté povinni dodržovat příslušná ustanovení zákona o policii. Žalovaný zcela opomenul stanovené meze pravomoci policie při prokazování totožnosti občanů dle § 63 odst. 2 zákona o policii. Rovněž u tohoto přestupku chyběla materiální stránka přestupku. Jediným důvodem pro žalobce a) neuposlechl výzvu zasahujícího policisty, bylo, že chtěl vědět, pro jaký přestupek a jaké konkrétní jednání má být legitimován. Z pořízeného videozáznamu vyplývá, že toto nebyl schopen zasahující policista K. ani jiný policista žalobci a) sdělit. Z důkazu je patrné, jak žalobce a) policii uvádí, že se nebude nikam vzdalovat a pouze opakovaně žádá o sdělení, jakého konkrétního protiprávního jednání se dopustil, sděluje, že šel pouze po chodníku, na který opakovaně ukazuje a hovoří se žalobcem b).

Konečně žalobci uplatnili námitku zkrácení procesních práv v rámci přestupkového řízení. Poukázali na to, že správní orgán nevyhověl žádosti jejich právního zástupce o odročení ústního jednání nařízeného na 20. 1. 2015. K žádosti bylo předloženo předvolání Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, k hlavnímu líčení konanému ve dnech 20. až 22. 1. 2014 od 9:00 hod., které právní zástupce žalobců obdržel již nařízením ústního jednání v přestupkové věci. Přestože právní zástupce žalobců včas a řádně o odročení ústního jednání pořádal, nebylo mu vyhověno, proto se musela ústního jednání dne 20. 1. 2012 zúčastnit v substituci právní zástupkyně žalobců. Ta se však musela od 13:00 hod. zúčastnit ústního jednání u Okresního soudu v Liberci a s ohledem na stále probíhající jednání nebyla u posledního výslechu svědka J. L., který odmítl správní orgán odročit či opakovat, což žalobci žádali dne 3. 3. 2015. Popsaným postupem byla zkrácena práva žalobců. Žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 128/2014-26, podle kterého je nutné zohlednit, že správní orgány hodnotí náležitost omluvy i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Žalobci zdůraznili, že se u nich jednalo o první ústní jednání ve věci, nehrozilo uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty pro projednání přestupků a žádost o odročení byla včasná a řádně odůvodněna i doložena.

Žalobce navrhovali provést důkazy spisovým materiálem správního orgánu a žalovaného, který obsahuje veškerá zjištěná důkazy a skutečnosti v rámci přestupkového řízení realizované.

Ze všech uvedených důvodů žalobci navrhovali, aby bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno pro nezákonnost a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, případně aby soud zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně. Žalobci požadovali, aby jim žalovaný nahradil náklady řízení a uhrazené soudní poplatky.

III. Vyjádření žalovaného

K žalobním námitkám, které se vztahovaly k přestupku spočívajícímu v rušení nočního klidu, žalovaný konstatoval, že se jimi již zabýval v napadeném rozhodnutí. Žalovaný oponoval tím, že ohledně materiální stránky uvedl, že v daném případě byl zájem společnosti na zachování nočního klidu hrubým způsobem narušen hlasitými projevy obou obviněných, jak bylo svědecky prokázáno. Spisová dokumentace poskytuje dostatek podkladů ke zhodnocení společenské škodlivosti jednání obou žalobců, zejména výpovědi svědků K. a Č., kteří slyšeli hlasité pokřikování žalobců a na místě posoudili jejich jednání jako přestupek a přistoupili ke zjištění jejich totožnosti. V průběhu řízení nebyly zjištěny ani skutečnosti, které by výrazně snižovaly škodlivost jednání obou žalobců na míru, že materiální znak přestupku nebyl naplněn. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, jehož se dopustí ten, kdo poruší noční klid, není důležité, zda byl či nebyl někdo vyrušen. Podstatné je, že v daném případě byl rušen noční klid, tedy stav klidu v určité době a na určitém místě, který je třeba udržet za účelem zajištění nerušeného odpočinku osob, bez ohledu na to, kolik osob v daném místě a v daném čase se skutečně nachází. Protože žalobci hlasitě pokřikovali v hustě obydlené zástavbě města Jablonec nad Nisou, ulici R., jejich jednání naplňující formální znaky předmětného přestupku dosahovalo takové míry společenské škodlivosti, že došlo k naplnění materiální stránky. Rovněž námitkami týkajícími se přestupku proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit žalobce a) neuposlechnutím výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, se žalovaný zabýval. Protože dne 31. 10. 2014 probíhala na území města Jablonec nad Nisou bezpečnostní akce zaměřená na krádeže vozidel, docházelo ke zvýšené kontrole osob. Již z tohoto důvodu v návaznosti na § 63 odst. 2 zákona o policii byli policisté oprávněni provádět kontroly totožnosti osob. Svědek K., kontrolující policista, ve své výpovědi potvrdil, že žalobce a) poučil dle § 13 zákona o policii, a spisová dokumentace neobsahuje jiné závažné důvody, které by nasvědčovaly tomu, že přítomní policisté na místě překročili své zákonné pravomoci. Žalobce a) se pouze opakovaně dožadoval sdělení, z jakého důvodu je vyzýván k prokázání totožnosti, výzvy neuposlechl a to i přesto, že tak bez problémů mohl fakticky učinit. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Rovněž námitka týkající se porušení procesních práv žalobců byla dle žalovaného vypořádána v odvolacím řízení. Žalovaný pouze doplnil, že z obsahu spisové dokumentace je nesporné, že žalobci byli na základě plných mocí zastoupeni v řízení vedeném u prvoinstančního správního orgánu Mgr. D., který také žalobcům za poskytnuté právní služby odpovídal. Mgr. D. správní orgán sdělil, že žádosti o odročení nevyhovuje a sdělil i důvody nevyhovění, zejména odkázal na využití možnosti substituce. V reakci na sdělení správního orgánu zmocněnec obou žalobců substitučně pověřil Mgr. Š., která se k ústnímu jednání dostavila. Proto nedošlo ke zkrácení zákonných práv obou žalobců. Ze spisové dokumentace pak plyne, že Mgr. Španihelová a oba žalobci v průběhu ústního jednání před provedením posledního důkazu výsledkem svědka L. neočekávaně požádali správní orgán o odročení jednání. Pokud této žádosti správní orgán nevyhověl, pak ani v této situaci nelze spatřovat krácení zákonných práv, neboť zmocněnec

Mgr. D. plně odpovídal za řádný výkon převzatého zastoupení. Žalovaný navrhoval, aby soud společnou žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. ovládáno, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

K posouzení důvodnosti žalobních výtek nařídil soud ústní jednání, při kterém účastníci řízení plně setrvali na svých stanoviscích.

a) přestupky obou žalobců proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích

Oba žalobci byli uznáni vinnými z přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, kterého se dopustí ten, kdo poruší noční klid. Doba nočního klidu je vymezena jako doba od 22. do 6. hodiny v odst. 3 cit. ustanovení. Pojem nočního klidu pak není zákonem o přestupcích ani jiným právním předpisem vymezen. Objektem skutkové podstaty daného přestupku je veřejný pořádek. Veřejný pořádek, jako tzv. neurčitý právní pojem, lze definovat jako souhrn pravidel jednání a chování lidí na veřejnosti. Tato pravidla nemusí být výslovně formulována v právních normách a nelze je proto obecně vyjádřit, nebo jsou v právních normách výslovně obsažena, jakož i v normách mimoprávních (morálních a společenských), jejich dodržování a zachovávání je však podle obecného přesvědčení, zvyklostí a mínění převažující většiny lidí v určité společnosti podmínkou spořádaného a poklidného soužití lidí s ohledem na konkrétní čas a místo. Druhovým objektem daného přestupku je pak zájem na ochraně nočního klidu. Za rušení nočního klidu jsou považovány takové projevy fyzických osob v době nočního klidu, které jsou způsobilé porušit nebo ohrozit občanské soužití a veřejný pořádek. Soud shodně se žalobci uvádí, že v případě rušení nočního klidu se měření intenzity hluku neprovádí a jeho přiměřenost nebo nepřiměřenost posuzuje správní orgán sám, dle svého správního uvážení, na základě získaných podkladů (např. na základě svědeckých zákročujících strážníků, policistů nebo dalších svědků). Soud se v tomto směru zcela ztotožnil s obecnými závěry v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2014, č. j. 1 A 12/2012-34, dostupný rovněž na www.nssoud.cz).

V projednávaném případě měl přestupky obou žalobců proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích správní orgán a posléze žalovaný za prokázané výpověďmi zákročujících policistů K. a Č. Z těchto svědeckých výpovědí také správní orgány dovodily nepřiměřenost hluku, který žalobci v nočních hodinách vydávali. Žalobci naopak svědecké výpovědi označují za nevěrohodné, obsahující rozdílná a nedostatečná tvrzení, a brání se tomu, že by jejich jednání dosahovalo takové intenzity, aby bylo způsobilé rušit spící obyvatele v okolní bytové zástavbě a tedy porušit nebo ohrozit občanské soužití a veřejný pořádek. K tomu soud dodává, že u rušení nočního klidu jde o skutkový děj, který

lze, stejně jako u řady jiných přestupkových jednání (např. užití telefonu řidičem za jízdy motorovým vozidlem, jízda motorovým vozidlem bez užití bezpečnostních pásů či užití vozidla bez registrační značky) vnímat pouhým lidským smyslem, v daném případě sluchem. V takových případech typicky zasahující policisté uvádějí, že dotyčná osoba se přestupkového jednání dopustila, zatímco obviněný z přestupku spáchání přestupku popírá. V takové situaci je třeba řádně vyhodnotit věrohodnost a konzistentnost svědeckých výpovědí. K otázce věrohodnosti zasahujícího policisty se opakovaně vyslovila judikatura Nejvyššího správního soudu, např. ve věcech sp. zn. 1 As 64/2008, 4 As 19/2007, 7 As 105/2010, 7 As 83/2010, 2 As 52/2011. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*“ Prakticky shodně uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-15, na který odkázal v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný. Nejvyšší správní soud uvedl: „... *Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (viz výše cit. rozsudek čj. 6 As 22/2013-27, bod 17). Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010 - 63).*

Po přezkoumání předloženého spisového materiálu dospěl soud k závěru, že svědeckými výpověďmi zasahujících policistů K. a Č. bylo protiprávní jednání obou žalobců dostatečně prokázáno. Oba policisté shodně uvedli, že žalobci při přecházení ulice Rýnovická v obci Jablonec nad Nisou hlasitě pokřikovali tak, že to oba policisté slyšeli přes zavřená okénka policejního vozidla, se kterým právě pomalu projížděli kolem žalobců. Policisté také shodně uvedli, že žalobci se po ulici motali, pokřikovali tak, že policisté usoudili, že by na rušení nočního klidu stejně někdo za chvíli upozornil. Svědkyně Č. dodala, že křik byl slyšet i přes vysílačku. Shodně se oba policisté vyjádřili i k důvodu, proč nezastavili okamžitě. Pokračování v jízdě a posléze návrat k žalobcům vysvětlili tím, že jednání žalobců chvíli pozorovali, otočili se, jakmile to situace dovolila, z pohledu policistky Č. vlastně hned, aby nestavěli v protisměru. To ostatně odpovídá shodnému vyjádření obou žalobců, kteří se při ústním jednání dne 20. 1. 2015 vyjádřili tak, že se policejní vozidlo otočilo ve vzdálenosti asi 100 m od nich. Oba policisté se jasně vyjádřili tak, že důvodem otočení a kontroly žalobců bylo jejich jednání, které oba vyhodnotili jako rušení nočního klidu. Z uvedeného je zřejmé, že svědecké výpovědi zakročujících policistů se v podstatných rysech ztotožňovaly, a proto je správní orgány zcela logicky vyhodnotily jako hodnověrné, dostatečně prokazující přestupkové jednání žalobců.

Že se liší slovní vyjádření policistů ohledně incidentu v jednotlivých detailech, je bezesporu dáno tím, že každá fyzická osoba vnímá událost ve vnějším světě individuálně, a může to být rovněž způsobeno časovým odstupem provedení svědecké výpovědi od spáchání přestupkového jednání. Není na místě dovodit nevěrohodnost svědeckých výpovědí z nepodstatných nesrovnalostí ve výpovědích, neboť ty lze vzhledem k obvyklému časovému odstupu mezi spácháním přestupu a konáním výslechu považovat za přirozené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011 - 54, či ze dne 27. 9. 2007 č. j. 4 As 19/2007 - 114, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Soud tak s odkazem na právě uvedené obecné závěry konstatuje, že slovní rozpor ve výpovědích policistů K. a Č. ohledně místa, kde přesně se měli žalobci nacházet, a skutečnost, že policista K. ve svědecké výpovědi připustil, že si přesně nevybavuje místo, kde žalobci stáli, nečiní předmětné svědecké výpovědi nevěrohodnými. Místo spáchání přestupkového jednání žalobci je doloženo obsahem spisu, dostatečně přesně bylo popsáno ve svědecké výpovědi policistkou Č. a také odpovídá tomu, jak jej popsali ve svém vyjádření v průběhu přestupkového řízení sami žalobci.

Svědecké výpovědi policistů podle přesvědčení soudu nečiní nevěrohodnými ani skutečnost, že při svědeckých výpovědích policisté kromě slov „policie“ (svědkyně Č.) a „hele policie, dobrej den“ (svědek K. již nedokázali přesně reprodukovat, co měli žalobci přesně křičet. Za dostačující soud považuje, že dle shodných svědeckých výpovědí byl křik obou žalobců natolik intenzivní, že ho policisté slyšeli přes uzavřená okénka policejního vozidla po určitou dobu a toto jednání považovali za natolik hlasité, že jej shodně vyhodnotili jako rušení nočního klidu a kvůli němu nepokračovali ve směru jízdy a policejní vozidlo obrátili, aby proti jednání žalobců zakročili.

Žalobci se dále dovolávají toho, že jejich jednání nemohlo být natolik závažné a situace kritická a nebezpečná, když u nich policisté nezastavili a nezasáhli okamžitě. K tomu soud uvádí, že sama tato okolnost neznamená, že k naplnění znaků skutkové podstaty uvedeného přestupku, případně materiálního znaku nedošlo. Soud se v tomto směru plně ztotožňuje se závěrem žalovaného v napadeném rozhodnutí. Ze skutečnosti, že policisté kolem pokřikujících žalobců nejprve projeli, následně své vozidlo otočili tak, aby při kontrole a jednání se žalobci nestáli v daný okamžik v protisměru, nelze dospět k závěru, že jednání žalobců nebylo natolik závažné, aby mohlo být posouzeno jako přestupek.

Pokud se žalobci naplnění skutkové podstaty přestupku, resp. naplnění materiálního znaku přestupku bránili poukazem na to, že v danou chvíli nikoho reálně nerušili, neboť na ulici se nenacházely žádné osoby, ani zde neprojížděla žádná vozidla, a jejich jednání se nikdo nebránil, soud jejich obranu nemohl akceptovat. Plně se naopak ztotožnil se správními orgány v tom směru, že noční klid je určitý pokojný stav na určitém místě ve vymezenou dobu, na jehož zachování má společnost zájem za účelem spořádaného a poklidného soužití. Intenzita hlasových projevů byla prokázána právě svědeckými výpověďmi policistů K. a Č., z nichž správní orgány vycházely a na základě kterých dovodily, že noční klid byl jednáním žalobců narušen. K prokázání určité intenzity projevů rušících noční klid není zapotřebí, aby projevy v danou chvíli našly odraz přímo ve stížnostech, aktivní obraně osob bydlících v dané lokalitě či dokonce podání podnětu policii. Že se v danou chvíli na místě incidentu nenacházely jiné kolemjdoucí osoby či zde

neprojížděla vozidla, ještě neznamená, že k narušení veřejného pořádku nedošlo. Jak sami žalobci připustili, v okolí místa přestupku stojí sousedící domy (žalobci se bránili tím, že z nich lidé nevolali, že jsou jejich projevy rušeni), a právě spánek, nerušený odpočinek osob v nich bydlících byl hlasitými projevy žalobců narušen. Lze tak uzavřít s tím, že správní orgány v daném případě nevybočily z mezí svého možného uvážení, když na základě shodných svědeckých výpovědí zakročujících policistů dospěly k závěru, že žalobci rušili noční klid hlasitým křikem.

Dovolávají-li se žalobci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. ve Sb. NSS 2011/2010, a jeho závěrů ohledně povinnosti zhodnotit materiální stránku přestupku, pak soud uvádí, že cit. rozsudek shodně s napadeným rozhodnutím uvádí, že „... i pro trestnost jednání vykazujícího formální znaky přestupku je třeba, aby došlo také k naplnění jeho materiální stránky. Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“

Se žalobci soud nesouhlasí, že by žalovaný naplnění materiální stránky jednání žalobců dovodil jen ze zařazení dané skutkové podstaty do zákona o přestupcích. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že jednání žalobců bylo jednoznačně vyhodnoceno jako škodlivé, rušící noční klid hlukem v oblasti rodinných a panelových domů. Žalovaný se pak naplněním materiálního znaku přestupku také zabýval a kromě citace shora uvedené pasáže rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, jasně dovodil, že zájem společnosti na zachování nočního klidu v daném případě narušen byl, a to hrubým způsobem, právě hlasitými projevy obou žalobců. Tyto závěry pak shledal soud správnými, jak již rozvedl shora.

b) přestupek žalobce a) proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích

Žalobce a) byl dále uznán vinným přestupkem podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, které ho se dopustí ten, kdo neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Vzhledem k vymezení skutkové podstaty tohoto přestupku je podstatné, zda byli policisté oprávněni požadovat po žalobcích prokázání totožnosti, zda žalobce a) byl k prokázání totožnosti vyzván v souladu se zákonem a jakým způsobem následně na tuto výzvu reagoval.

Oprávnění policisty, který je nepochybně úřední osobou, vyzvat fyzickou osobu k prokázání totožnosti se věnuje početná judikatura krajských správních soudů i Nejvyššího správního soudu, a to zejména v souvislosti s obranou fyzických osob proti nezákonným zásahům ze strany policistů při výkonu veřejných pravomocí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 2 Aps 3/2007-91, publ. ve Sb. NSS 2199/2011, ze dne 27. 8. 2014, č. j. 2 As 35/2014-109, či ze dne 11. 3. 2015, č. j. 6 As 276/2014-61). Oprávnění policisty vyzývat fyzické osoby k prokázání totožnosti je založeno § 63 zákona o policii. Podle § 63 odst. 1 zákona o policii se prokázáním totožnosti rozumí prokázání jména, popř. jmen, příjmení, data narození a v případě potřeby také adresy místa trvalého pobytu, adresy místa pobytu nebo adresy bydliště v zahraničí, rodného čísla a státní

příslušnosti s tím, že rozsah a způsob zjišťování osobních údajů musí být přiměřené účelu zjišťování totožnosti. Podle § 63 odst. 2 písm. a) zákona o policii je policista mj. oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu podezřelou ze spáchání trestného činu nebo správního deliktu. Podle § 63 odst. 3 zákona o policii odmítne-li osoba uvedená v odstavci dva prokázat svoji totožnost nebo nemůže-li ji prokázat, ani po poskytnutí potřebné přiměřené součinnosti a policista nemůže její totožnost zjistit provedením úkonu na místě, je oprávněn osobu předvést k provedení úkonů směřující ke zjištění její totožnosti. Uvedená ustanovení tak vytvářejí zákonný rámec pro zjišťování identity osob důležitých pro plnění úkolů policie, mezi které patří ochrana veřejného pořádku (§ 2 zákona o policii). Policista je tedy oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu, která je podezřelá ze spáchání přestupku, jež nepochybně spadá pod pojem správního deliktu dle § 63 odst. 2 písm. a) zákona o policii. Z § 11 písm. c) zákona o policii a § 13 zákona o policii lze dovodit, že policie je i při tomto úkonu, tj. výzvě k prokázání totožnosti osoby, povinna postupovat tak, aby zásah nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného úkonem, tedy přiměřeně, s tím, že před provedením úkonu je na místě poučit osobu dotčenou úkonem o právních důvodech provedení úkonu a také o jejích právech a povinnostech a následcích neuposlechnutí výzvy. Jestliže policista požaduje prokázání totožnosti předložením občanského průkazu, pak by k dotazu kontrolované osoby měl sdělit již na počátku úkonu důvod natolik konkrétním způsobem, aby bylo možno dovodit existenci některého ze zákonných důvodů podle § 63 odst. 2 zákona o policii (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2014, č. j. 11 A 69/2013-81, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 2 As 35/2014-109).

Žalobce a) se bránil tím, že k prokázání totožnosti nebyl dán důvod podle § 63 odst. 2 zákona o policii, neboť žalobci pouze přecházeli vozovku a nedopustili se žádného protiprávního jednání. Tomuto však musí soud oponovat. Zákonné zmocnění policisty k výzvě prokázání totožnosti nemůže být vázáno na prokázanou kvalifikaci protiprávního jednání. Z citovaného ustanovení soud dovozuje, že k postupu dle cit. ustanovení postačí, nasvědčují-li zjištěné okolnosti tomu, že dotčenou osobou byl spáchán přestupek. Zda bude dotyčná osoba za protiprávní jednání shledána plně odpovědnou či nikoliv, je věcí posléze probíhajícího správního řízení.

Soud má obsahem spisového materiálu za prokázané, že policisté, jmenovitě policista K. postupoval při učinění výzvy k prokázání totožnosti adresované žalobci a) v souladu se zákonem, nikoliv svévolně a nepřiměřeně, neadekvátně dané situaci, jak tvrdí žaloba. Ze svědeckých výpovědí zakročujících policistů K. a policistky Č. vyplynulo, že po zastavení policejního vozidla byli oba žalobci vyzváni k předložení dokladů za účelem zjištění totožnosti. Jak svědek K., tak svědkyně Č. potvrdili, že žalobcům byly několikrát uvedeny důvody, proč po nich policisté žádají prokázání totožnosti. Policista K. vypověděl, že žalobce a) byl seznámen s tím, že svým jednáním ruší veřejný pořádek a byl poučen tak, že pokud výzvy neuposlechně, bude zajištěn. Policista K. také uvedl, že sdělil důvod, pro který požadoval prokázání totožnosti. Toto potvrdila i policistka Č.. I ona vypověděla, že žalobci a) několikrát sdělili důvod, pro který požadují prokázat jeho totožnost. Konkrétně že obě osoby jsou podezřelé z přestupku proti veřejnému pořádku, a to včetně paragrafového znění § 47. Také policista L. ve své svědecké výpovědi potvrdil, že byl žalobce upozorňován na to, že ruší noční klid, a nebyl na výzvu ochoten prokázat totožnost. Že žalobce a) na opakované

výzvy a upozornění, které obsahovaly i poučení o donucovacích prostředcích, nereagoval, potvrdili policisté N. a M.

Dovolávají-li se žalobci videozáznamu, který při zákroku policistů natáčel na svůj telefon žalobce b) a jímž bylo provedeno dokazování v průběhu přestupkového řízení, soud tento důkaz hodnotí ve shodě se správními orgány tak, že videozáznam v žádném případě nezachycuje průběh celého incidentu od jeho počátku. Videozáznam začíná až ve chvíli, kdy je již proti žalobci a) použito donucovacích prostředků, je zadržen, vyzván k nastoupení do policejního vozidla. Dle vyjádření žalobce b) při ústním jednání dne 20. 1. 2015 výzva policistů k předložení dokladů předcházela, teprve když se žalobce a) začal s policisty dohadovat, začal žalobce b) incident nahrávat. Videozáznam tak nemůže přisvědčovat žalobcům, že jim na počátku učinění výzvy k prokázání totožnosti nebyl policisty sdělen důvod ve smyslu § 63 odst. 2 zákona o policii. Protože zmíněný důkaz nezachycuje okamžik, kdy policie vystoupila po zastavení policejního vozidla a vyzvala oba žalobce k prokázání totožnosti, nevyvrací tento důkaz svědecké výpovědi zakročujících policistů, kteří vypověděli, jak soud zhodnotil shora, že důvod pro učinění výzvy žalobcům sdělili. Posouzení zákonných oprávnění k předvedení žalobce a) a užití donucovacích prostředků po neuposlechnutí výzvy k prokázání totožnosti pak není předmětem tohoto řízení, neboť skutek, pro který byl žalobce a) uznán vinným přestupkem proti veřejnému pořádku, spočíval podle výroku prvostupňového rozhodnutí v neuposlechnutí výzvy k prokázání totožnosti. V řízení před soudem není projednávána zákonnost policejního zásahu v jeho celém rozsahu.

Z uvedeného má soud za to, že zákonné podmínky pro uplatnění výzvy k prokázání totožnosti byly splněny. Žalobce a) byl prokazatelně vyzván k prokázání totožnosti v souvislosti s tím, že byl podezřelý ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku, byl upozorňován na to, že ruší noční klid, a byl zároveň v souladu s § 13 poučen o důsledcích neuposlechnutí výzvy ve smyslu § 63 odst. 3 zákona o policii. Soud nemá za to, že by postup policistů při uplatnění výzvy byl zjevně svévolný a výrazně vybočující z mezí jejich pravomoci, jak to má na mysli usnesení Nejvyššího soudu č. j. 7 Tdo 629/2012-43, na něž žaloba odkazovala. Za daných okolností byl žalobce a) povinen výzvy policisty K. uposlechnout, a pokud tak neučinil, dopustil se přestupku proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Nebylo podstatné, že se s vyhodnocením svého jednání jako rušení nočního klidu žalobci v danou chvíli neztotožnili.

Soud však musí částečně korigovat argumentaci správního orgánu a žalovaného, kteří oprávněnost výzvy k prokázání totožnosti žalobců dovozovali také na základě probíhající bezpečnostní akce zaměřené na krádeže vozidel se zaměřením na zvýšenou kontrolu osob, když uváděli, že policisté velení do této akce měli nad rámec služebního výkonu bezpečnostního charakteru zákonné oprávnění ke kontrole osob podezřelých ze spáchání přestupků. V intencích závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v již shora cit. rozsudku ze dne 27. 8. 2014, č. j. 2 As 35/2014-109, je nutno připomenout, že bez splnění konkrétních podmínek vymezených § 63 odst. 2 zákona o policii nelze prokázání totožnosti osoby vyžadovat pouze s odkazem na plošně vymezenou bezpečnostní akci, ať již zaměřenou na pátrání po osobách či věcech nebo zaměřenou na veřejný pořádek a ochranu majetku proti krádeži vozidel. Přes tento dílčí nesprávný závěr posouzení oprávnění zakročujících policistů žádat po obou žalobcích prokázání totožnosti ze strany správních orgánů ob stojí. Za podstatné soud považuje, že i správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že policie byla

v daném případě oprávněna ke kontrole osob podezřelých ze spáchání přestupků. Shodně tak žalovaný k odvolacím námitkám uzavřel s tím, že postup policie jako úředních osob nebyl mimo zákonné pravomoci.

Soud tak uzavírá tím, že žalobní námitky vztahující se k přestupku žalobce a) proti závěrům o spáchání přestupku proti veřejnému pořádku dle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích neshledal důvodnými.

c) k námitce porušení procesních práv žalobců

Zákon o přestupcích koncipuje řízení o přestupku v prvním stupni jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu. Využije-li obviněný z přestupku svého práva dát se v přestupkovém řízení zastoupit, pak je nepochybně součástí jeho práva na obhajobu i to, aby byl jím zvolený zmocněnec, ať jím je advokát nebo obecný zmocněnec, přítomen nařízenému ústnímu jednání.

Ze správního spisu soud ověřil, že v přestupkovém řízení byli oba žalobci zastoupeni na základě plné moci advokátem Mgr. Jiřím Douskem. Dle obsahu plných mocí vzali žalobci na vědomí, že zmocněný advokát je oprávněn ustanovit si za sebe k jednotlivým úkonům zástupce. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že předvolání k ústnímu jednání nařízenému na 20. 1. 2015 bylo zmocněnci žalobců řádně doručeno. Se žalobci soud souhlasí potud, že o odročení nařízeného jednání zmocněnec žalobců požádal včas a žádost o odročení jednání doložil příslušným vyrozuměním Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci o konání hlavního líčení ve dnech 20. až 22. 1. 2015. Ze sdělení správního orgánu ze dne 7. 1. 2015 vyplývá, že žádosti o odročení jednání správní orgán nevyhověl a zmocněnci žalobců sdělil, že k jednání jsou předvoláni čtyři svědci a že zmocněnec oba obviněné z přestupku poučil o možnosti advokáta ustanovit si za sebe k jednotlivým úkonům zástupce, a této substituce může využít. Z protokolu o ústním jednání konaném dne 20. 1. 2015 vyplývá, že žalobci se k jednání dostavili spolu s Mgr. Markétou Španihelovou, která žalobce zastupovala na základě předložené substituční plné moci udělené Mgr. Jiřím Douskem dne 15. 1. 2015. Po provedení třech svědeckých výpovědí zmocněnkyně žalobců požádala o odročení jednání s tím, že má od 13:00 hod. má jednání u Okresního soudu v Liberci. Žádosti o odročení probíhajícího jednání, jakož i žádosti o zopakování svědecké výpovědi policisty L. ze dne 3. 3. 2015, nebylo správním orgánem vyhověno.

Soud dospěl k závěru, že správní orgán a žalovaný posoudili žádost zmocněnce žalobců jako nedůvodnou zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 4 As 128/2014-26) a judikaturou Ústavního soudu (např. nález ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97). Nařídí-li správní orgán ústní jednání, k němuž předvolá svědky i obviněné z přestupku zastoupené zmocněncem, pak časová kolize zástupce mezi zastupováním v dané věci a u jiných procesních úkonů v jiných řízeních, není zpravidla dostatečně závažným důvodem pro to, aby bylo již nařízené jednání (či jiný procesní úkon) odročováno. Je zásadně na samotném zmocněnci - advokátu, aby bez újmy na procesním postavení a zájmech zastupovaného

klienta nastalou kolizi vyřešil substitucí ve smyslu § 16, § 26 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Pokud zmocněnec žalobců sice dokládal kolizi s jiným jednáním u soudu, ovšem v žádosti zároveň nesdělil, ani nedoložil, že by řádné zastupování žalobců nemohl zajistit prostřednictvím substitute podle § 26 odst. 1, případně odst. 2 zákona o advokacii, pak správní orgán neporušil procesní práva žalobců, pokud žádosti o odročení ústního jednání nevyhověl a dokonce o tom i s dostatečným předstihem zmocněnce vyrozuměl. Zbývá dodat, že povinnost správního orgánu vyhovět žádosti o odročení již nařízeného ústního jednání nelze dovodit jen na podkladě toho, že se jednalo o prvou žádost o odložení termínu ústního projednání věci a prekluzivní lhůta pro projednání přestupků by tak patrně nebyla ohrožena. Zmocněnec žalobců substituci, jak vyplývá ze spisového materiálu, zabezpečil a žalobci byli při ústním jednání konaném dne 20. 1. 2015 řádně zastoupeni Mgr. Markétou Španihelovou. Bylo pak zásadně věcí zmocněnce žalobců a jím zvolené zástupkyně na základě substituční plné moci, aby zastupování žalobců při ústním jednání dne 20. 1. 2015 zabezpečili v plném rozsahu a řádně v zájmu zastupovaných klientů. Nebylo proto ani porušením procesních práv žalobců, pokud náhlé žádosti zmocněnkyně žalobců o odročení probíhajícího jednání správní orgán nevyhověl. Nadto zmocněnkyně žalobců důvod své žádosti o odročení ústního jednání v danou chvíli ani správnímu orgánu řádně nedoložila. Na tomto místě soud poznamenává, že z obsahu protokolu nevyplývají důvody, které by žalobcům bránily, aby i bez přítomnosti zmocněnkyně setrvali na ústním jednání a využili svého práva účastnit se i svědecké výpovědi dalšího policisty J. L. a případně mu klást otázky.

V. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud uplatněné žalobní výtky důvodnými a žalobu žalobce a) i žalobce b) zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. prosince 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně